

"Η ασχολία μου με τα εικαστικά και κυρίως με τη ζωγραφική, ξεκίνησε χωρίς πραγματικά να γνωρίζω πού θα με οδηγούσε. Με τη πάροδο του χρόνου η ασχολία αυτή έγινε ανάγκη. Ξοδεύοντας πολύ χρόνο σε αυτό χωρίς να γνωρίζω το γιατί και χωρίς συγκεκριμένους στόχους, απλά με μια αθώα και τυφλή εμπιστοσύνη στη ζωγραφική συνειδητοποίησα πως αυτές οι μικρές αλλά τεράστιες στιγμές ικανοποίησης, ηρεμίας, αλλά και η προσωπική μου εξέλιξη ως άνθρωπος μέσα από την δημιουργική διαδικασία της ζωγραφικής ήταν υπέρ αρκετά για να αφοσιωθώ πλήρως σε αυτό.

Με την λογική αυτή, έτσι δηλαδή όπως εμπιστεύομαι την ζωγραφική, έτσι ακριβώς εμπιστεύομαι και το τελάρο. Χωρίς πολλά προσχέδια και με όσους πιο λίγους κανόνες, αφήνομαι στην δημιουργική διαδικασία. Στο κεφάλι μου παρομοιάζω την διαδικασία αυτή με ένα διάλογο, όπου ο καλλιτέχνης τραβώντας γραμμές ή βάζοντας χρώμα στο τελάρο, θέτει σ' αυτό ένα ερώτημα. Το τελάρο απαντάει, και θέτει στο καλλιτέχνη ένα νέο προβληματισμό. Όπως όλοι οι διάλογοι, κάποτε εξελίσσονται σε έντονο κλίμα και άλλοτε σε ήρεμο, κάποτε η συζήτηση καταλήγει κάπου και άλλοτε όχι. Για το λόγο αυτό συνεχίζω, και θεωρώ πως αυτό που ονομάζουμε τέχνη κρύβεται στην απόσταση του ανθρώπου με το έργο. Όπως ο καλλιτέχνης βρίσκει την ουσία στην μεταξύ του απόσταση με τον τελάρο, έτσι και ο θεατής θα βρει την ουσία στην απόσταση που τον χωρίζει με ένα έργο, στον διάλογο δηλαδή που θα αναπτύξει με αυτό που βλέπει.

Στόχος μου αρχικά είναι να θέσω τα δικά μου ερωτήματα και προβληματισμούς στον εαυτό μου, με έναν διαφορετικό τρόπο, σε μία προσπάθεια να βρω λύσεις σε αυτά που με απασχολούν. Σημαντικός όμως στόχος είναι και η επικοινωνία που αναζητώ με το περιβάλλον μου. Θεωρώ τα έργα μου όχι απαντήσεις αλλά αφορμές. Αφορμές για ένα καινούργιο διάλογο."

Νικόλας Αντωνίου